

Babaláz

HOGY BABA, azt próbáltuk kizárni. A baba egy következmény volt. Azt jelentette, hogy valamit elcsesztünk. Addig legalábbis, míg egy egyre komolyabb és valószínűsőbb viccé nem vált, és míg el nem kezdtem magam terhesen, hálóingben elképzelni. Furcsamód a babát soha nem láttam. Csak magamat, az anyát. Azt, hogy hogyan változtatna meg, hogyan ébresztene fel. Hogyan tenne jobba.

Akkor tört rám az érzés, hogy terhes vagyok, amikor egy vasárnap éppen a könyvvásárra bicikliztünk, valamilyen szeptember közepén. Nagyokat kanyarogtunk az utcákon – a levegő tökéletes volt, a nap épphogy előbújt – és egyszer csak megálltam az út közepén, mert képtelen voltam tovább pedálozni.

– Hé! – kiáltottam Dustin után, mire ő hátrafordult a nyeregben, és a válla fölött mutogatott nekem, hogy menjek tovább. Amikor észrevette, hogy nem megyek, visszakanyarodott, és megállt mellettem, egyik lába a pedálon, a másik a földön.

– Már majdnem ott vagyunk, gyerünk már! – mondta és elhajtott, anélkül, hogy megkérdezte volna, jól vagyok-e.

Megzavarodtam a testem miatt, közel álltam a síráshoz, és túlcsoordultam a gyerekes haragtól, amit a szeretett férfi és az ő tapintatlansága iránt éreztem. Leszálltam a brin-gáról, megráztam a fejem, és inkább gyalog, a biciklit tolvá mentem tovább az út szélén. Utáltam őt. Az előző héten egyeztem csak bele, hogy összeházasodjunk, ami minden köztünk zajló interakciót extra jelentőségűvé növelt. Nem csak ma szóltam utána a bicikliről, ebből egy egész életnyi várt rám.

És most itt volt ez az előérzet – hívjuk női megérzésnek –, ami a melleimben összpontosult. Kezdetben csak fájtak, most pedig úgy viszkettek, mintha éppen erre a helyzetre lennék allergiás. Biztos voltam benne, szinte megijesztett, mennyire biztos voltam benne.

Dustin visszajött.

– Mi a helyzet?

– Nem tudom – hazudtam, és már tényleg sírtam. – Jól vagyok.

Gyakran nem tudtam, hogyan mondjam meg az igazat anélkül, hogy nyafogásnak tűnne. Erős akartam lenni, egy vállrándítással lerázni magamról, mint mindig, sőt, be akartam inteni ennek az érzésnek. De tudtam. Nem volt bizonyítékom, nem volt teszt, csak ez a test, ami fölött már huszonkilenc éve uralkodom, és még mindig rejtély a számomra. Nem voltak jelek, nem volt figyelmeztetés, csak a sejtek halk rendeződése.

– *Még mindig* nem jött meg a vérzésem – mondtam aznap reggel Dustinnak öltözködés közben.

– Minden hónapban ezt mondod – felelte. Igaza volt. Azon nők közé tartoztam, akiket mindig felkészületle-

nül ér a menstruáció. Soha nem volt nálam tampon, amikor éppen kellett volna. A terhesség első tüneteinek listáját azonban megjegyeztem. Mint minden nő.

– Oké, oké – mondtam és védekezőn felemeltem a kezemet. Azt már meg sem említettem, hogy az előző este el kellett fordítanom a fejem a *Maffiózók* egyik bárjele-
neténél a Bada Bingben. A sztriptíz táncosok szétszilikonozott mellei arra emlékeztettek, amilyennek én éreztem az enyémeiket.

Úgy gondoltam vagy igazam van, és akkor jöhetnek azzal, hogy *én megmondtam*, vagy tévedek, és ez csak egy újabb, bizonytalankodással töltött hét lesz, amikor megszállottan pötyögöm a Google-be a tüneteimet azzal a riadt tiltott érzéssel telve és gondolkodva, hogy mit tennék, ha.

Még egy hét, amit azzal töltök, hogy megpróbálok visszaemlékezni, mit olvastam egyszer a neten: a visszamaradt sperma még órákig életben maradhat a férfi húgycsővének végében. És ha épp azelőtt veri ki, mielőtt veled szexelne? Még ha időben húzza is ki, meg lettél átkozva. Vagy épp megáldva, attól függ, honnan nézzük; hábar ki akar na babát abból a hülye pisi-spermából? Lelki szemeim előtt éles kép körvonalazódott: spermaszerű kis orsóférgesek portyáznak a pénisz végi rejtélyes lyuk körül.

Amikor nyolcadikos voltam, a tanárom bent tartott óra után, mert megtalálta azt a *Cosmopolitan*ből kitépett újságcikket, amelyben a szerző arról biztosított egy naiv kérdezőt, hogy a kádban történő kavarástól nem eshet terbe.

– Aggódom – mondta a tanárom. Hát, én is aggódtam, míg el nem olvastam a cikket. A legjobb barátom hozta be

nekem a suliba, miután azzal töltöttem a szülinapi buliját, hogy a pasim nyilvános merevedését simogattam az úszómedencében.

Épp ezen a héten merültünk el az esküvői helyszínnek keresésében. Legalábbis én. Arról beszéltünk, hogy Montaukban tartjuk kora tavasszal. Egy homokdűnén, egy nemzeti parkban, vagy valahol, ami elég olcsó ahhoz, hogy ne kelljen pénzt kérnünk a szüleinktől. Amikor Dustin féltérde ereszkedett és megkérdezte, megfontolnám-e, hogy a felesége legyek, épp egy hegyen túráztunk és csak pisilni álltunk meg az erdőben. Pont így mondta:

– Megfontolnád, hogy a feleségem légy? – és én felvettem, hiszen nem ezt fontolgattam jóformán folyamatosan azóta, hogy először találkoztunk?

Mielőtt még hivatalossá vált volna, havonta néhányszor azért felhoztuk a témát a vacsoraasztalnál. A házasság kérdését. Nem volt határozott álláspontunk, vagy ha volt is, folyton cserélgettük. Egyszer hallottam, hogy egy munkahelyi partin (az enyémen) azt mondta valakinek, hogy szívesen maradna „valakivel” és vállalna gyerekeket anélkül, hogy esküvő lenne a vége. Egyszerűen nem látta értelmét a házasságnak. Azt gyanítottam, csak utál táncolni.

Néha nem tudtam megmondani, férjhez akarok-e menni. A világ dolgai ellen tiltakozó felem már megtanult kifinomult érveket gyártani amellet, hogy miért ne akarjam ezt a dolgot, amit talán amúgy sem kapok meg soha. És vajon a hezitálásom nem a *talán nem is jön össze* valamilyen formája volt? Néha úgy éreztem, az egész életemet azzal töltöm, hogy megtaláljam a különbséget félelem

és óvatosság között. Mindig azon voltam, hogy ne akarjak dolgokat.

Tudtam, hogy meg tudnám győzni Dustint a házasságról. Annyit azért mondott már nekem, hogy ha én akarom, ő is akarja. De vajon akartam ezt kettőnknek? Akartam ezt ahhoz eléggé, hogy kampányoljak érte, és elvigyem a balhét, ha balul sülnék el a dolgok?

Aztán hosszú futásokra mentem a környéken, és sírtam, elképzelve magunkat az esküvőnk napján, ahogy valamilyen Sufjan-számra vagy más szarra táncolunk.

Egy bizonyos estén az étteremben felemelte a poharát, majd a szokásos elszánt, szexi tekintetével bólintott, és azt mondta:

– Csináljuk, házasodjunk össze! Mikor házasodjunk össze? – kérdezte, én meg vállat vontam és az arcába röhögtem.

– Nemtom – mondtam, mintha nem éppen teljes testemben könnyebbültem volna meg.

– Na, gyerünk – mondta, ahogy mindig is akartam, hogy mondja.

Aznap este karöltve, szédelegve sétáltunk haza, de mikor befeküdtem az ágyba, belém nyilallt: hát ennyi lett volna? Most akkor jegyesek vagyunk? El kellene mondanom a barátaimnak? (A válaszok sorrendben: nem, nem és nem.)

Elsírtam magam, amikor végül igazából is megkért azon a hegyen, de nem azért, mert szerettük egymást és mert olyan szép volt, hanem mert olyan sebezhetőnek tűnt ott a földön, ahogy felnézett rám a kisfiús tekintetével, csak miattam csinálva az egészet. Úgy éreztem, magam előtt látom

a teljes történetét, a gyerekkorát, a tinédzseréveit, és szerettem, minden egyes percét. Igent mondtam neki, mindennek, ami csak ő. Gyűrűt húzott az ujjamra, pontosan olyat, aminek a linkjét enyhe célzasként küldtem el neki néhány hónappal ezelőtt (ÉN: Ó, milyen szép gyűrű, tetszik. Ő: Hm, tényleg?). A gyémánt mellett volt egy kisebb türkizkő, apró volt és antik. Csavargattam az ujjamon, és közben aggódtam, hogy talán egy nagy hiba lesz a házasság. Közben folytattuk a hülye hegyi túránkat edzőcipőben és rövid farmernadrágban.

Mire visszaértünk a hegy alján várakozó autónkhoz, már túl voltam a kiboruláson. Ránéztem, miközben vezetett. *Ó, te vagy az*, gondoltam, és átjárt a nyugalom érzése. Milyen jó volt, hogy megtörtént valami, amire mindig is félttem vágyani, de attól még ugyanúgy akartam. Amikor azon az éjjelen szexeltünk – kellett, hát ezt nem lehetett kihagyni – azt mondtam neki, hogy minden oké, nem kell óvszert húznia, a vérzésem épp véget ért, ne aggódjon emiatt.

Egy hete vagyunk hivatalosan is jegyesek, a női megérzésem és én pedig fejben temetni kezdtünk minden létező esküvői fantáziát.

Este a könyvvásár után kipakoltuk a szerzeményeinket. A barátaimmal készültem egy italra a sarki bárban. A póló felhúzása közepén megálltam, hogy újra megvakarjam a melleimet. Dustin rám nézett.

– Vajon a nagymamád mit szólna egy várandós esküvőhöz? – kérdezte.

Nevettünk, aztán elcsendesedtünk, és hirtelen mindkettőnknek a lakás másik feléből kellett valami. Egy hullámcsat, egy zokni.

Gyalog mentem a találkozóra a bárba, ami csak néhány háztömbre van a lakásunktól. Halle-t és Sarát a terem végében találtam, éppen egy korábbi estéről beszélgettek, amit nemrég itt töltöttek. Lindsay késett, de bizonyára tökéletes külsővel és talán Briannel érkezik, akihez kevesebb, mint két hónap múlva férjhez megy. Már a húszas éveink elejétől fogva barátok vagyunk. Halle-lel együtt jártunk a Notre Dame-ba, aztán mindketten otthagytuk a középnyugati katolikus egyetememet és New Yorkba költöztünk – Halle könyvtárosnak tanult, én főállású dada lettem. Ő sokkal viccesebb és vadabb volt nálam, a társaságot is jobban kedvelte, míg én mindig meg tudtam lepni a naitívással. (*– És akkor azt mondta, hogy nagyon kedvel, de miután lefeküdtünk, nem hívott vissza! – Ó, Meaghan...*) Végső soron a rövid és a hosszú távú céljaink megegyeztek: 1) elveszteni a szüzességünket, 2) rátalálni a szerelemre, 3) annyi pénzt keresni, hogy ne kelljen többet a Forever 21-ban vásárolnunk és 4) híres íróvá válni.

* * *

A gyönyörű, magas művészettörténet szakos Lindsaynek Halle mutatott be. Egy évvel utánunk költözött a városba és szintén fogalma sem volt arról, mit akar az élettől azon kívül, hogy minden hétvégén valóságshow-kat néz velünk és férfiakról panaszkodik. Sarával akkor találkoztam, amikor gyakornokoskodtam nála egy Park Slope-ban lévő gyermekírói központban. Egy évvel idősebb volt nálam, és a kezdetektől a városban járt egyetemre, így világlátottságban fényévekkel előttünk járt. Ez nagy-